

Jaargang 2, nr. 8, februari 1980

hei & wei

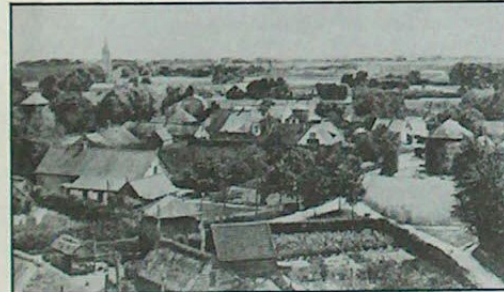

Dorpsblad voor Blaricum

wei & hei & wei & hei

Dorpsblad voor en door Blaricummers. Uitgave van de Stichting Dorpsblad Blaricum. Redactie: N. Dwars-Riedel, E. J. M. Fennis-Kraus, A. Lindeman-Strengholt, J. A. A. M. Litjens, H. A. L. Trampusch, J. A. v. d. Vlis, W. J. Weller-Sluis. Illustraties: R. Kok. Foto's: J. Kok. Secretariaat: E. J. M. Fennis-Kraus, Elbertsveen 11, tel. 02153 - 1 02 48. Adressen voor toezending redactionele bijdragen: Rotondeweg 7, Elbertsveen 11, Scouw 33. Druk: J. van Gestel & Zn. B.V., Laren N.H.

Blaricum en de Bijvanck: EEN DORP!

Op 21 januari zal in de Blaercom op een inspraakavond de vormgeving en ligging van de plaatselijke verbindingsweg tussen de Bijvanck en het oude dorp aan de orde komen, waarmee de gemeenteraad al in 1977 heeft ingestemd.

Het adviesbureau Van Roon heeft daarover een rapport uitgebracht dat mede ter discussie komt.

Dit rapport, waarop ook schriftelijk reacties mogelijk zijn, kan afgehaald worden op Nederheem.

In onderstaand artikel maakt de architect Jan Juffer Jr over een en ander opmerkingen.

Er is een groot verschil tussen het ontstaan van het oude dorp en de Bijvanck. Het oude dorp is op vrij willekeurige wijze gebouwd terwijl de ontwikkelingsgeschiedenis van de Bijvanck volgens vastgestelde plannen is verlopen. Beide delen van de gemeente hebben een eigen karakter, getuigend van bouwen in twee volkomen verschillende tijden.

Het oude dorp

Bezien wij het oude dorp wat nader, dan blijkt al spoedig dat er geen te voren vastgesteld wegenplan was. De mensen gingen alleen maar te voet, waardoor looppaden ontstonden van boerderij tot boerderij. Werd zo'n pad met karren bereden, dan werd het breder en wellicht werd het bij een toeneming van het aantal bewoners een met grint verharde weg om een gemakkelijker verkeer mogelijk te maken. Voorbeelden daarvoor zijn Singel, Binnendoor, Binnenweg enz. De paden liepen tussen de boerderijen, die zelf ook op vrij willekeurige plaatsen waren gebouwd. Omdat alle boeren gebruik maakten van de enges en de meent, liepen alle paden en wegen daarheen. Zowel de woningen als de wegen liepen in de richting van west naar oost. Van een enigszins planmatige aanleg was geen sprake. Het ligt voor de hand dat de vorming en groei van het oude dorp geen voorbeeld voor het bouwen van een nieuwe vestiging als de Bijvanck kon zijn.

De Bijvanck

Bij het ontwerpen van de Bijvanck was geen sprake van willekeur. Aan de hand van een reeks ontwerpen, gemaakt door stedenbouwkundigen, werd de ontwikkeling van een nieuw dorp vastgesteld en ook alle onderdelen van plannen werden van te voren vastgesteld. Daarom komt de stedenbouwkundige je overal in het nieuwe dorp tegemoet. Achter hem stonden de

ontwerpers, de architecten en pas dan kwam de beurt aan de toekomstige bewoners. De laatsten kregen praktisch geen eigen inbreng, noch in de stedenbouwkundige plannen, noch in de vormgeving van de huizen. Zij kregen eenvoudig geen gelegenheid om zich een oordeel over hun toekomstige woonplaats te vormen, voordat deze geheel volgens de plannen aan de nieuwe bewoners opgeleverd werden. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat met de wensen van de bewoners geen rekening werd gehouden. Het tegendeel was het geval: bij het bouwen van de woningen, hebben de ontwerpers zich voortdurend afgevraagd met welke eisen van de bewoners zij rekening moeten houden b.v. betreffende de ligging van de afzonderlijke wooneenheden, de situering ten opzichte van het zonlicht en van het wegverkeer. Ook wat de architectuur van de huizen betreft, hield men de verlangens van toekomstige bewoners in gedachten: men kwam tegemoet aan modieuze verlangens koos punttaken in plaats van platte daken en zorgde voor een keuken onmiddellijk gelegen bij de eetkamer.

Kostprijzen zijn een belangrijke factor

De stedenbouw van onze tijd leidt natuurlijkerwijze tot grotere wooneenheden en als vanzelf tot grotere eenvormigheid. Dit vloeit voort uit het feit dat de stichtingskosten van de huizen betaalbaar dienen te blijven. Een te grote mate van verschillende vormen werkt nu eenmaal sterk kostenverhogend. Beleggers van grote kapitalen als b.v. de pensioenfondsen, die dikwijls als geldschietters optreden, gaan ervan uit, dat nieuwgebouwde huizen drie generaties mee dienen te gaan om een voldoende rendement van de belegde kapitalen mogelijk te maken. De eerste generatie bewoners van een wijk is vervuld van eigentijdse opvattingen en omdat de architecten daar goed mee op de hoogte zijn, zullen de eerste bewoners over het algemeen met hun nieuwe huis tevreden of zelfs ingenomen zijn. Soms uiten zij het bezwaar dat hun woning 'kant en klaar' werd opgeleverd, dat er voor 'speciale' wensen zelden mogelijkheden tot uitvoering zijn, dat er geen mogelijkheid tot 'inspraak' is geweest.

Omdat de tweede en derde generatie van bewoners andere opvattingen dan hun voorgangers kunnen hebben, zullen de ontwerpers van een nieuwbouwwijk daar rekening mee moeten houden. Zij zullen mogelijkheden voor veranderingen in onderdelen open dienen te houden. Verzuimen de architecten dit, zo zullen daartegen volgende generaties bezwaar gaan maken en dreigt de rentabiliteit van de huizen in het geding te komen. De eigenaar zal er dan toe neigen het normale onderhoud achterwege te laten. Het bewoningspeil zal terug lopen en een beginnende verkrotting zal optreden. Elders in het land valt dit waar te nemen.

(vervolg op pagina 3)

